

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 19 czerwca 2024 r. – K.P.V.

(Sprawa C-430/24, Badzhanova ⁽¹⁾)

(C/2024/5083)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: K.P.V.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 7 pkt 1 lit. a) i art. 7 pkt 5 w związku z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽²⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) należy interpretować w ten sposób, że przewidziano w nim bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące jurysdykcji sądów państw w Unii, których zastosowanie nie może zostać wyłączone przez przepisy krajowe dotyczące szczególnych rodzajów postępowań uproszczonych, co do których przewidziano również szczególne przesłanki jurysdykcji sądów krajowych?

przewidziano w nim bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące jurysdykcji sądów państw w Unii, których zastosowanie nie może zostać wyłączone przez przepisy krajowe dotyczące szczególnych rodzajów postępowań uproszczonych, co do których przewidziano również szczególne przesłanki jurysdykcji sądów krajowych?
2. Niezależnie od odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 7 pkt 5 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, interpretowany zgodnie z wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2019 r. w sprawie C-464/18 ⁽³⁾, Ryanair DAC, należy interpretować w ten sposób, że

pojęcie „filii, agencji lub innego oddziału” jest autonomicznym pojęciem prawa Unii, a jeśli tak – to jakie jest jego znaczenie w odniesieniu do wymogu zawarcia umowy w ramach działalności oddziału?
3. Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca – że wskazane przepisy nie są bezwzględnie obowiązujące, a odpowiedź na część pierwszą pytania drugiego jest twierdząca, to czy art. 7 pkt 5 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, interpretowany zgodnie z wyrokiem z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-106/89 ⁽⁴⁾, Marleasing, należy interpretować w ten sposób, że

przepisy krajowe, w których przewidziano jurysdykcję opartą na istnieniu „miejsca prowadzenia działalności (gospodarczej)” w danym państwie, należy interpretować w odniesieniu do tego terminu zgodnie z wykładnią pojęcia „filii, agencji lub innego oddziału” dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?
4. Czy art. 7 pkt 5 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że

dla celów określenia jurysdykcji w odniesieniu do roszczeń przeciwko filii, agencji lub oddziałowi reguluje on nie tylko podział jurysdykcji sądów między państwami w Unii Europejskiej, lecz także podział właściwości miejscowej między sądami każdego z państw?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2012 r., L 351, s. 1.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2019:311.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:1990:395.

5. Czy art. 28 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012, interpretowany zgodnie ze wskazówkami zawartymi w wyroku z dnia 9 września 2021 r. w sprawach połączonych C-208/20 i C-256/20, Toplofikatsia Sofia, należy interpretować w ten sposób, że

nie dopuszcza on, by w jednostronnych postępowaniach krajowych takich jak postępowania o wydanie nakazu zapłaty, w których pozwany zostaje ukonstytuowany po wydaniu orzeczenia sądu, sąd ten ustalił swoją jurysdykcję dopiero po podjęciu próby doręczenia aktu sądu pozwanemu?
